

14. szám.
Dec. 3-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Evharmadra, azaz sept.—dec. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

KAKAS MÁRTON A POKOLBAN.

Azt álmodtam, hogy a pokolban voltam. Ott még nem jártam soha. „Jaj Márton bácsi, mondja el milyen az a pokol?” (hallom, hogy kiált felém mindenfelől az én sok apró gyermekem, a kiket mesével tartok már — nem tudom — mióta?) „igaz-e, hogy olyan sok pénze van Plutónak? Igaz-e, hogy ott nem kell az embernek fűtőszerre költeni? viselnek-e ottan is krinolint? milyen a divat? sokba kerül-e? adnak-e új operát? előre kell-e az adót fizetni? prolongálják-e ott a váltókat? van-e ott is trafika s a többi?”

Jaj, kedves gyermekeim, nem értem én rá ezt ott mind körülnézni, annyira el voltam foglalva a magam bajával: annyit mondhatok, hogy szurok a pokolban sincsen több, mint idefenn a földön; az ördög pedig csak úgy lézeng egy kettő odalenn, azok mind idefenn vannak alkalmazva, az elkárhozottak lelkei csak úgy kölesönben kinnöznek egymást.

Először is egy tüzes ágyba fektettek s odajöttek hozzám az általam e földön megkínzottak és kivégzettek véres szellemei, egyenkint, párosával, sereggestül!

Legelőbb is huszonnégy *özregy poéta*. kiknek hitves műzsáit a kemenczébe löktem, kezdé el

elhamvasztott verseit még egyszer felolvasni fülemben. Ez irtózatos volt. „Kiadsz-e ezentúl minden verset olvasatlanul, ha a földre visszakerülsz?” „Kiadok! kiadok!”

Majd *Nyírkávai László, Czerko Gyuro, Klipitroklapatrocics* s a többi *hírhedett pipázók* seregének ágyam körül s elkezdtek rettenetes füstöt támasztani, borzasztó kapadohányt és roscrajcárost büzőlve orromba, szemembe: „fogsz-e még valaha a dohányra élvezeket csinálni?” Soha, soha!

Megint új rémek jöttek: *vállókat* hoztak kezükben, a mik mind mai nap jártak le. „No, most tessék henczegni! most lássuk azokat az élvezeket *Mözsesről, Smüléről, Iczigról!* Tetszik-e prolongáció három hónapra? ötven procentre, hetven procentre, kétszáz procentre?” Uraim, irgalmazzanak! Ha felmegyek a földre, verset írok az aranytornyú templom tiszteletére.

Jöttek a megsértett *professorok*: körülfogtak, megexamináltak; nem tudtam semmit: „no drága úr, most fitogtassa, mit tud? tud adomát csinálni ugy-e vaskalapos urakra? de nem tudja, hogy mi a quid juris?” Bizony nem tudom; meg vagyok alázva rettenetesen.

Azután jöttek az *orvosok, fogorvos, vízorvos, tűzorvos*, decoctumokkal, pilulákkal, lábfürészelőkkel, foghúzókkal; consiliumot tartottak, mindent megkellett ennem, innom, a mit számomra rendeltek: bűnhődésül rossz adomáimért. Jaj be kiszenvedtem értük. Utoljára megbaunscheidoztak; ez már aztán maga fel ér egy kised purgatoriummal; s hogy semmi ne hiányozzék, odajött *Rabbi Daenemark* a Wundermann és megmagnetizált, hogy egybe lunátikussá lettem tőle.

Ekkor kilencz *szábhegyji majoros* nyitott rám ajtót egymás után. Mind a kilencz azt mondta, hogy „*elfogyott a széna, meg a zab!*“ Az ítéletnap trombitájának hangja nem irtóztatóbb ennél a mondásnál. Hát már a túlvilágon is azzal fog engem üldözni az egész világ minden majorosa, hogy „*elfogyott a széna, meg a zab?*“

— Jaj! hát a lábamat mi harapja? Egy hang felel kisértetiesen: „*én vagyok az a poloska*, kinek nemzetségét annyira csúffá tetted, jaj neked, és jaj mindazoknak, a kik ellenünk rugdalóznak!“

Kerephasú czivisek fogtak körül: „*ahán itt vagy most! minket csúfoltál mindig, hogy olyan gömbölyű hasunk van; tátsd el csak a szádat!*“ Azzal elkezdtek tömni szalonnával, sajttal, erőnek erejével, míg az én bőröm is úgy kitágult, mint az övék; hasam lett akkora, mint egy fürmendernek; minden ruhám megfeszült rajtam; szabók után ordítottam: *jöjjenek! segítsenek, fejtsék fel a dolmányom; azok még szűkebbre varrtak rajtam össze mindent, a bőrömet is hozzá varrták a posztóhoz: „nesze, nesze! a rejtett szabólegényért!* megérdemelted!“

Megint új rémek támadtak elő: egyik azt mondá: „*isnersz-e engemet Richárd! én vagyok az, a ki a pézsmakacsákat megette. Edd meg te már most a fejeiket!*“

A másik: „*én vagyok az, a ki a csillagos szobában Romeo első felvonását eljátszotta; játszad te el a másodikat!*“

A harmadik: „*én vagyok a Z. betűk ellen-sége, kit te levertél, jer, számláld meg, gonosztévő, hány Z betűt irtak azóta a C mellé, mióta minket legyilkolál!*“

A negyedik: „*én vagyok az, a ki a theát rhum helyett halzsirral ittam, nesze, kóstold meg, milyen lehet?*“

Az ötödik: „*én vagyok a nagy finánczkirály! a kit te kicsúfoltál! ha olyan fitymálva szóltál e tudományról, mondd meg hevenyében: mennyi harminczkilenczezer ötszáz hatvanhárom forint tizenkilencz krajczár váltóban? pengőben? és uj*

bankóban? s mennyit tesz ugyanaz réz, ezüst vagy aranypénzzel fizetve?“ Jaj uram, ez a bűntetés nekem épen az ítéletnapig eltart! irgalmazz! ne kívánj lehetetlent.

Nem! országos gonosztevő, csendháborító, méregkeverő! kinlódjál! szenvedd ki a magadét; nem mozdulhatsz; meggyötrünk, megdagasztunk, megcsiklandunk; nem futhatsz el előlünk.

— Nem! nem! süvölte közbe egy sivító hang; söt inkább fusson, ne pihenjen itt hiába, kergesük őt, ő pedig szaladjon.

Ezt egy *elátkozott ballerina* mondá, kinek kiadtam a képét az Üstökösben s ki most kiránczigált fektemből, kényszerite *pirouetteket* és *pas des deuxöket* csinálni, míg elkábulva lerogytam; akkor meg egy *boszuálló sportsman* karjai közé estem, az fellökött egy versenyparipa hátára; „eredj, tanuld meg, mit tesz az embernek a házáért *farkast* lovagolni!“ a veszett ló nyargalt velem, lélekzetem elállt; végre kitörtük kezünket, lábunkat mind a ketten; de még azzal sem volt vége a pokolbeli utazásnak, akkor meg a *vasúti konduktorok* körme közé jutottam; belöktek egy waggonba, s minden fél másodperczben azzal torturáltak, hogy a Fahrkartémat kerestették elő, s nekem soha sem jutott eszembe, hogy hová tettem? kalapomba, zsebembe, táskámba, vagy a csizmaszárba? óh ez emberek ellen én mind sokat vétettem földi életemben! nem hiába állják rajtam kegyetlen boszújuk.

Végre kitétek a waggonból s azt mondták, hogy már most menjek gyalog, találjam meg, hol van a pokolbeli fejedelem residentiája? mert az hivat magához. Ahán! az most majd censura alá vesz! Tudom is én, hogy merre menjek? Kérdezösködöm; senki sem ért mit beszélek? jó volna most ugy-e, ha a *finekkel* jó barátságban volnál! azok laknak itt; de ha rád ismernek, jaj neked! Alig megyek a szomszédba, ott meg *Indiana* támad rám fegyverrel; az elől futok; s ki jön rám szemközt? *Szaufer basa!* Most mingyárt én is magyar leszek Törökországban! végre egy cigánybanda boszuálló kezei közé jutok, azok bögöt nyomnak a kezembe, megtanítanak hegedülni s utoljára *Liszt Ferencz* kocsiját kell húznom a többi fiatalsággal együtt.

Nagy nehezen eljutok az ördög városába: az ördög házát is *Butter uram* építette; a ki egyszer belelépett, lehetetlen, hogy kitaláljon belőle; minden szobában egy *naptárszerkesztő* áll; annak mindeniknek praenumerálnom kell, hogy odább ereszszen; egyszer észre veszem, hogy

meztláb vagyok! Ah ez *Abellino boszúja* az *eti-quette* miatt. Hol kapok egy csizmát? *Ezer csizmadia* hahotája felel kérdésemre. „Ugy-e tudtál milliomm adomát írni a csizmadiákról? már most járj meztláb!” körültem denevér szárnyakon *termetes bagariák* repkednek, hiába kapkodok utánuk; „minket *varjúknak* csúfoltál, már most elrepülünk előled!” Végre ájuldozva bebukom ö *mélyiséges-ségéhez*: épen akkor olvasta az augsburgert, nagyon jó kedve volt. „Hát e kicsoda?” kérdé ö mélyisége. „Kakas Márton”. „Kakas Márton? utczu, fogd meg, csípd meg, lökd ki innen! Az kellene még, hogy minket is kifigurázzon. Be ne

ereszszétek többet a pokolba!” Azzal galléron csíptek. Kítették a szűröm, de a pokol kapujában *tizenkét borbély* lefogott; „megállj csak! a mért annyit boszantottál hennünket, most az állad közepéről leborotváljuk a szakálladat; legalább lássák rajtad, hogy hol voltál?!“

De már erre olyat rúgtam magamon, hogy az ágyam fenéke leszakadt. Erre aztán természetesen fölébredtem. Először is az államhoz kaptam. De még ott van!

Hanem most is borsószik bele a hátam.

No legalább majd ezentúl kegyesebben fogom magamat viselni.

K—s M—n.

Monták ?

Báró J. erdélyi főkörmányzó egyszer a gubernialis postát elküldte a Kolozsvártt állomásozó katonaság ezredeséhez, oly izenettel, hogy őt a tisztikarral szívesen látja holnaputánra ebédre. A posta elmondta az izenetet, s az ezredes, ki valamit tudott magyarul, de abban nem volt tisztába, hogy mikorra vannak hiva ebédre, hogy teljesen meg legyen nyugodva, megkérde :

— Also Montag?

— Igen nagyságos uram, *monták*, hogy ne *monták* volna — mond a posta egy kevésé neheztelve, hogy még kételkedik szavában, — máskép nem volnék itt.

Ebből furcsa confusio származott. A hétfő más nap volt s báró J—né nagy szemeket csinált, midőn másnap az egész tisztikar két órakor megjelen. Férje még a főkörmányszék gyűlésében s ez is osztá neje bámulását. Azonban báró J—né perczig sem árulá el zavarát s az ebéd megtörtént. Annak végével sajnálatát fejezé ki, hogy e „véletlen szerencse“ miatt jobban nem láthatta el őket. Az ezredes akkor kezdé észrevenni, hogy valami zavar történt; de midőn az előparancsolt posta a Montag s *monták* félreértést megmagyarázá, általános jó kedvben törtek ki.

Huszáresin.

Hetivásár volt Debreczenben, s egyéb árucikkeket felülmult sokaságával a fazekasok sárból csinált de fénylő mázak tarkaságában festői csoportozatot mutató tömérdek edényeinek roppant serege, melyeken belől egy ócska taligába fogott szamar ácsorgott az ő vásárban ögyelgő urára várakozva, s mivel a caniculai forró nap nagyon égette hátgerinczét, fejét lecsüggesztve mé-lázott, mintha azon gondolkoznék, hogy mily jó volna ha az a sok edény káposztává változnék, s ő mind megethéné.

Arra sétált három nyalka huszár a széles pallón, tactusra pengetvén tallér nagyságu acél sarkantyuit, s bodor füstöket eresztgetve a jó magyar dohányból. —

A mint meglátja az egyik a busongó szamarat, mond a többinek : csak haladjatok, valamit akarok súgni ezen számarnak s oda menvén hozzá, füleihez hajlik, s egy jó darab taplót meggyujtva fülébe ereszi, s tovább megy.

Meglátván ezt egy vén kofa, — kinek figyelmét a vevők nem foglalták nagyon le, — kérde tőle :

— Ugyan katonauram ha nem sérteném, mondja meg : mit súgott annak a számarnak ?

— Azt — mond a huszár, — hogy a *testvérnénjének most van a lakodalma, tánczoljon egyet.*

— Hát osztán mit mondott reá? — kérde a kofa.

— Azt, hogy majd mindjárt jár egy czepperli polkát.

Ezzel a kofa hozzáfogott portekáját összepakolni, a huszár pedig elsétált a többi társak után, a nagy tenplom mellett megálltak, s onnan nézték a spektakulumot. — A számar ugyanis a mint a tüzes tapló a fülében levő nagy szórt leperzselte, s fülét égetni kezdé, felüté fejét, megrázza, nekiugrálja magát s elkezd a taligával nyargalni be egyenesen az edények közzé. — Csörög a sok csanak, lármáznak a kofák, de nincs ember ki a szegény bősziült állatot megfogja, míg nem az öszve csődült, s hahotával nevető nép közöl egy pár férfi kiválván, a szamarat elfogták s ezzel véget vetettek az irtóztató rombolásnak. Azóta a debreczeni fazekas nem sziveli, hogy edényeihez közel számar vagy ló ácsorogjon.

N.—Paládi.

A sietség is baj.

A m. vonalon készen állt a vaspálya, a mozdonyok folytonos működésben voltak. Ny—n vásár volt, s néhány vidékiek csekély árért vasúton mentek oda. Ezelőtt két napba került az út rendes gyaloglással, s most két óra alatt odaértek; jöttek, mentek, ácsorogtak, s unalmokban minden eleséget elfogyasztván még az első napon, uti költségükből is kiköltekezve szídták a vasutat, mely őket annyira kikalkulálta.

Hathatós lefőzés.

Egy uracs pénz nélkül, soká faggatta, fárasztotta a barna zenészeket. Mikor odébb állt az uracs, a Gazsi így főzte le hát megett, jó hangon :

— Ejh dada! mir nem vagyok bangócsináló, hogy adhatnék neki vagy sázs forintot, — a meg vetné a bégédbe!

A cigány-szakács.

Szolgálatnélküli szakácscsal utazott a cigány, távolról egy négyfogatos kocii közeledett feléjük, a szakács felkérte reá, s egyszersmint ajánlá szolgálatát.

— Hát mondja meg szakács úr — kérdi a bent ülő nők egyike, — a csirkének mi legjobb része?

- A zuzája!
- Hát a malacznak?
- A bőre.
- Hát a tehénnek?
- A tölgye.

Az úrnő megszerette az eleven kinézésű szakácsot, s szolgálatába vette.

— Ha csak ennyiből áll az a híres szakács-mesterség — mond a magára maradt cigány, — így én is elálluk.

Kis idő múlva közeledik egy más kocii, utána iramodik a cigány : „kell-e sakács nagyságus uram,“ kiabált a cigány, a kocii oldalába kapaszkodva, s versenyt nyargalva a szaladó lovakkal.

— Kell hát! — mond a bennülő úr tréfásan, — mond meg hát, mi legjobb része a tehénnek?

- Hát a bőre — válaszolt ez tudós pofával.
- Hát a malacznak?
- A zsúzsája.
- Hát a csirkének?
- A tölgye.

A híres szakács nem lön megfogadva.

Nagy megtiszteltetés.

A Cserhát egyik falujában lakott egy Király nevű ember, ki szerfelett magasra nővén ki magát, közönségesen nagy Királynak neveztetett. — Egy virágvasárnap reggelén a mint jó gagyós állapotban belép a templomba, a dictáló gyerek rá kiáltja a dicséret kezdő versét : „A nagy király jó hozsánna! hozsánna!“

Király uram is feltekint, elmordúl : „ne csúfolódj semmirevaló!“ szépen visszafordul, s darab ideig nem birták a templomba venni.

Rá illik.

Elvégre is megházasodott a vadpoéta, halmaz versei közül csak egy árva sorocska se került sajtó alá, — megátkozta magát Apollót is, s az elmeszörnyek padra jutottak. . . .

Karácsonykor kalácsot süített a menyecske, s a számüzött iratok kalács alá kerültek.

Este, egyik barátja a háziúrnak vacsoraközben észre veszi, hogy az ünnepi sütemény alján rettenetes hexameterek és pentameterek kinlódnak, s hogy azokat a házi gazda derekasán nyeldesi befelé, — mosolyogva mondja barátjának, te is elmondhatod pajtás a nagy Napoleonnal :

„Már siess hazádba vissza vert seregem.“ . . .

ÜSZÖGÖS KALÁSZOK.

Egy kazalból kiszedegette a túrpásztói tűzok.

VII.

Megdönthetlen elvek.

Nem is magyar	Nem is váltó
Ha nem Jankó;	Ha nem tartós;
Nem is papir	Nem is város
Ha nem bankó;	Ha nem sáros;
Nem is gyerek	Nem is itcze
Ha nem síró;	Ha nem páros;
Nem is koldus	Nem is kása
Ha nem — író.	Ha nem zsiros;
Nem is nóbel	Nem is festék
Ha nem gögös;	Ha nem — piros;
Nem is program	Nem is vámos
Ha nem rőfös;	Ha nem durva;
Nem is regény	Nem is szoknya
Ha nem mérges;	Ha nem kurta;
Nem is diák	Nem is kalap
Ha nem éhes;	Ha nem tollas;
Nem is szép lány	Nem is költő
Ha nem kapós;	Ha nem borzas;
Nem is gazda	Nem is bornyu
Ha nem adós;	Ha nem rugott;
Nem is ital	Nem is kalmár
Ha nem habzós;	Ha nem — bukott.

VIII.

Alföldi népdal.

(Subtilis formában.)

Húzd rá cigány azt a ceárdást,
Hadd táncoljam ki magamat;
Mert különben majd te táncolsz —
Én meg húzok végig rajtad!

IX.

A természet dalmokának.

Látod : a vihar mint hajlítja a fákat,
Lombkoronáikat tépi össze-vissza;
A szerény lilium, méltó félelmében
Lehajta kis ajkát, s a cseppeket iszsa.

A fülmilébe is beleszorult a hang,
Elbuvik bokorba — tartva meghüléstől;
Hisz a természetnek első dalnoka ő :
Óvnia kell hangját — s félni felsüléstől.

Szegény kis fülmile! félti is a hangját,
Nehogy elveszítse a hajnal keltére;
Mert övé az érdem, kis madár társait
Vidítani dallal — azok örömére.

Jól teszed fülmile : óvjad magad — óvjad,
Mint a primadonna : ne tégy azonképen;
Ez nem igen bánja; elrekeü-e vagy nem?
Tudja : a *gázsija* csak kijár ez évben!

Az elaludt színész.

N. Jankónak jutalomjátéka volt, s már előre leittatták rettenetesen... Szerepében volt, hogy egy lugos megett elszendereg, s azalatt kihallgatja leányát miképen vall viszonszerelmet kedvesének. Ekkor rájok tör, s a csábítót agyonszúrja. Javában folyt az előadás, — lefeküdt Jankó egy padra, el is aludt s horkolt mellé oly hatalmasan, hogy még a jegyszedők is behallhatták; régen felkellett volna már neki ébredni, az ifjú pár mindenféle szerelemvallomásból kifogyott, pedig az igazit kitolták vagy egy ivig, oldalról lökdösték hosszú lécz-

darabbal az öreget, de ő nem ébredt sehogyse, utoljára is odament ki a darab, hogy Jankó bácsit lábán, fején, fülén fogva cipelték el a szinpadról : másnap estére józanodott ki.

Márkosz.

A kicsi Márkosz megharagudt anyjára, azért is
Egy megymagra felállt, s úgy köti szegre magát.
Lukillos.

Ott az ellenség.

Háborus világ volt, s a faluban csavargó cigány a közveszedelem palástja alatt rákapott egy jó modú gazda cseresznye fájára, — leste a tulajdonos éjjel, nappal, sehogyse ejthette meg a nagy kétlábú madarat. — Egykor azonban épen jó órában talált menni, a cigány a fa tetején volt.

— Mi keressz te ott more, — szól hozzá a gazda, egyszersmint egy jó vendég-marasztóval elállja a fa állját. . . .

— Tyüh! gazsduram, azs ellenséget vizsítalom a melyik erre gyün.

— Hol te! kérdi amaz megszeppenve, én nem látok semmit. — . . .

— Bíz elhisem ast, mássék csak ide amutt a domb alatt a sok ágyu, ni hogy csiluzs egyenesen a toronyra.

A jó pohos gazda leteszi pipáját, nagy sallangos dohányzsacsckóját, s feleröködik a fa tetejébe, a cigány pedig mint a macska csúszik lefelé, hogy amannak helyt adjon, s mire amaz felért, ő épen a földön volt, hol összeszedve pipát, zsacsckót, pálczát, felkiált. —

— Köszönöm a gazsduram jó sándikát — s minde-
nestül odább állott.

Kivágta magát.

Lakodalomban voltak a cigányok a Nyírségen, a tréfás vőfény rettenetesen kiéheztette őket. — Húzta a hat cigány étlen, szomjan, a konyhából betolakodó pecsenyeszag csak úgy csavarta az orrukát, — a vén brügös nem álhatta tovább a dicsőséget, s észrevette, hogy a padon szép sorban ékes oldal-szalonnák nyujtózkoznak. — Vacsora alatt kions a szobából, s vissza akarván adni a tromfot, felcsúszik a padra, egy jó fél oldal szalonnán nagy lyukat fúr, bele dugja a fejét, hogy majd leemelje a horogról. — Le is vette szépen — s midőn elmozdúlna vele megcsúszik a lába lebukik a gerendáról a nápadláson keresztül egyenesen a terített asztal közepére, — de azért világért sem confundálta magát, egész hideg vérell körül néz :

— Sirincsis jú estit kívánuk, azs egis úri frequen-
tsiának, elirkezstem már in is. —

Búcsu vers.

A kánói rectort kitúrta helyéről egy peregrinus-féle collegája, midőn a mesteri lakot üresen hagyta, ezt írta szénnel annak falára :

O tu Kano,
Canis Kano,
Canis canat tibi Kano,
Ego tibi nunquam cano.

A mustra.

Egy reggel illedelmesen bekopogtat F. urhoz M. peczkes cigány kocsisa azon kérdéssel :

— Nincs az úrnak valami izenni valója Fehérvárra fiának, vagy rokonai közül valamelyiknek?

F. úrnak ekkor épen semmi izennivalója nem volt, de hogy a kocsisból a jó szokást ki ne verje, szolgálati készségét nehogy lehangolja, szó nélkül elbocsátani nem akará, azért könnyeden azt mondja neki :

— Menj, nézd meg fiamat! s hozz *mustárt* (szüret alkalmával történt).

Néhány nap mulva a kocsis újra beállított ezen szavakkal :

— Az úrfi jól van, egészséges, tiszteli a téns urékat! elhoztam a *mustráját is*. — Azzal nadrágja zsebéből egy zsinort húz ki, mely F. úr fiának mértéke vala, hogy láthassa az apja, mennyit nőtt a fiú, mióta elment a háztól?

Lefőzte magát.

Erdővágáson volt a földesúr, egyik jobbágyának ellopták uj fejszóját, sehogysem lehetett a tettest felfedezni, előhivatta az úr a favágó embereket :

— Álljanak kendtek sorba, megfognak esküdni mindjárt, tartsa fel mindenki a három ujját, így; . . . ekkor körül néz : — feltartotta minden ember a három ujját?

— Igenis tekintetes uram.

— Az is, a ki a fejszét ellopta?

— Az is! — felelt egy jó madár a többi közül.

Különös malaczkok.

Az uraság vizsgálat alkalmával úgy találta, hogy az erdő egy része nagyon össze van töretve, s sok fa híjja a fiatalosnak.

— Ki járt itten? — kérdi a kerülőtől.

— Hát bizon nagyságos uram, mikor itt nincs az ember, a nyájból belopózik egy-két éhes malacz.

— Bizonyosan baltás malaczkok voltak; — mond az úr.

A fényűző bika.

A mai világban elharapózott fényűzésről beszélgett egy úri ember barátjával. A távolban sajátságosan nézett ki, a mint a cselédek egész kísérettel mentek egy szekér mellett, melyen a szűk legelő miatt erejéből egészen kifogyott bika vitetett.

— Látod barátom — szól az egyik mosolyogva — nem luxus-e már ez is, hogy a bika kocsin jár haza a csordáról.

Hogy is ne?

Egy a kávéház előtt üldögélő uracs kezibe ad az előtte ácsorgó *mezitláb*as fiúnak egy hatost, hogy hozna neki azon szívart, s jutalmul mutat egy váltó krajczárt.

A gyerek végig néz rajta „*hogya is ne, egy krajczárért a csizmám se koptatom*“

Részeg vagy.

— Hogy vagy lelkem, barátom? — kérdi egy tántorgó borkulacs szembejövő barátjától.

— A mint látod — válaszolt röviden amaz.

— No úgy hát részeg vagy koma, mert egész világgal együtt tántorogsz előttem.

Bakot lött az öreg.

A Tisza mellett lakott egy universalis urambátyám, generalis táblabíró, ki nem sokat törte magát a világ bajával. Egyszer — a mi különben nagy ujság, — névéstén volt, hol a művelt házi nő zongorajátékát ügyes fuvolahanggal kísérté egy helybeli fiatal ember. Az öregnek tetszett a multság, s játék végén egyik ösmeréséhez fordulva megjegyzi :

— Laczi öcsém jól apportirozott a tensasszony-nak — (accordirozott helyett).

A fekete leves.

Keménymagos levest főzött a háziasszony, s egy otthon levő kis fiának elébe teszen egy jó tányérral, az eleinte piszkál benne, azután fityogni kezd, hogy nem kell neki az a lé-féle, utoljára is jó sort vertek rajta, s a levest is megkellett neki enni. Alig mult el ezen szomorú eljárás, midőn testvére előkerül az iskolából s az is sovány képet vágott a szellemi eledelhez, hozzáfordul a kis mártir, s biztató hangon mondja amannak :

— De lelkem! enni kell abból, *essen meg!*

Látatja van a munkájának.

Az ispán úr nagyon bőven élt a serrel, minden héten két akó csatornázott befelé, a mellett a másféle italokat sem utálta. Egyszer a nagyságos úr előtt, a mint a szokott rapporton megjelent, alig birta a hivatalos Stellungot megtartani. Ura pirongatta érte.

— Semmi az, instálom alássan, azért nincs hiba, van az én munkámnak láttatja!

— Bizony, kivált az orrán igen szembetűnő — válaszolt amaz egykedvűen.

Vidéki láttelelet.

Szórul szóra.

Csorgó Péter belsőleg nem érzetei vagynak, hanem hogy egy szerre mindjárt eleresztőképen, ha az Isten ő neki nem kedvezi mondok . . . hogy valósággal természetesen holnap reggel utánra lessz. A két belső részeket nyilalásai, munkálkodása mostan semmi érvágás hozzá nem tartozandó, ha szükséglenő, de rajta segíteni nem lehetendő, e szerint a jót állást, hogy nem halandó magamra, és örököseimre vállalom.

Naiv válasz.

Egy öreg úr, a mint kedvenc ételéből másodsor is megkínáltatott, ezt a választ adá :

— Köszönöm, már *egyszer keresztül ment rajtam!*

Furesa osztály.

Előkerül az obsitos katona, se apja se anyja nem él, a szülei házban testvérbátyja lakik, ki az osztályról hallani sem akar; — sokáig csavarog a szegény katona, de a tél közeledtével neki is hajlékról kelle gondolkozni. Haza megy, felmászik a ház tetejére, kétfelé krétázza azt a közepén, aztán gyufát keres, s egyik végit megakarja gyujtani. A testvérbátya az utolsó operatióig békén nézte a manipulatiót, de már itt megijedt s rákiált az öcscsére :

— Mit csinálsz Marczy! csak nem teszesz földönfutóvá?

— Hát a ki megkommandérozza kendet, mi gondja rá, ez a rész az enyim, azt teszem vele, a mi nekem tetszik.

Esze nélkül helyt adott házában katona öcscsének a megrémült successor.

Valami gazember.

Egy szerelmes hölgy szerelme kinlódásait zive választottjának levéalakban szokta volt küldeni; azonban a levelek rendesen nem az illetőnek, hanem egy hasonnevű uracsnak jöttek kezéhez, ki is oly lovagiatlan volt, hogy azokat feltörte s elolvasta, noha jól tudta, hogy másnak szólnak. A hölgy természetesen választ egyre sem kapott. E miatt némileg haragra gerjedve, elhatározá, választottjának több levelet nem írni. Azonban szerelme neheztelése bilincseit csakhamar megtöré s még egy levélíráshoz fogott, melyet így kezdett :

„Mégfoghatlan előttem, hogy már több rendbeli leveleimre választ nem küldél, az csak úgy történhetik, hogy vagy szived irántami érzelmei jegesülnek, vagy valami *gazember* foglalja le leveleimet“ stb.

A szívérzelem-tolvaj e sorokat olvasva, rögtön bepecsételte a levelet s az illetőnek küldé, feltéve magában : ily istentelenségre soha sem vetemedni.

Kakas Márton emléklapjaiból.

= Vadászkaland. Az agár megellett futásközben az úton, a nyúl hasonlóképen, s arra a vén agár tovább

kergette a vén nyulat, a kölyök agár meg a süldő nyulat.

B. de Manx junior.

= Van X. megyében egy pusztai tanító, tetőtől talpig korhely ugyan, de genialis ember. Ha valahogy Noe fel nem fedezi a borszürés mesterségét, meg vagyok győződve, hogy ez ember most már personalis lenne — illetőleg lett volna, ha . . . Elég az hozzá, hogy a mult hetekben beköszönt e most körülírt uri emberhez egy-néhány fegyveres betyár, fénhangon enni-, innivalót, s ráadásul két pengő forintot követelvén. Az enni-, innivaló iránti szives kérelmet csak elhallgatta tanítónk, de a mikor a két pengő iránti indítvány megütötte fülét, már akkor csakugyan kijött sodrából.

— Micsoda? — kiálta föl boszusan — én adjak nektek két pengő forintot, hát miféle embernek tartatok ti engem? hát ti azt hiszitek, hogy ha nekem két pengő forintom volna? itt volnék most s nem a korezmában ülnék vele?

= Ugyan kérem alássan tekintetes úr, — szólt a patvarista főnökéhez ebédközben, tudván, hogy sem-

mit sem szokott ok nélkül tenni: — legyen szives felvilágosítani arról, miért tölt előbb vizet a poharába aztán bort? holott ezt rendszeren megfordítva szokták tenni.

— Hát csak biz azért édes öcsém — felel a kérdezt, — hogy el ne feledjen az ember vizet is tölteni, mi ha a borhoz nyúlnék előbb, nagyon könnyen megtörténhetné.

= Hát hogy sikerült az első foghúzás?

— Nagyon jól; én benne törtem a patiens fogát az

első rántásra, hanem ő aztán úgy pofon ütött, hogy kiesett az enyimből kettő.

R é b u s z.

A 13-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Francia négyes.“

Szerkesztői sub rosa.

— *Nyékre.* Köszönjük a küldeményt. *Egerre, Tasnak.* A mi elhaladt, el nem maradt. Soha sem egy város közönsége a hibás, valami mulasztásért, hanem az, hogy hiányzott az indítványtevő: azért hagyjuk el azt a különben jóirányu költeményt. *Kolibri Jenő* verse nagyon jó, csak folytassa. *Potyondi Feri* nagyon hosszú az *Üstökösbe.* *Nyelvészeti ismeretek* nem kiadni valók. *Kakas Mártonhoz írt köszöntőkre.* Fogadj Isten. *A Fliegende Blaetter szerkesztőinek.* Mi is küldjük a lapot, a cserét üdvözljük! *Különös passio.* *Im nem kérdeztek előbb* stb. használhatók. *Élő harang* stb. jó. *Lénárt Kapitány,* kijöhet; de más név jön helyébe. A leg-

újabb miniszteri rendelet 4 §-a esiklandós. Valakiről megneveztető adomákat közleni: 14 naptól három hónapig tartó multság a hűsön s 50 fttól 500-ik tartó fizetés. Szép kilátás ez az *Üstökösnek!* *A virágbesszédet hallgatók,* nem jó. *A szerelmes kalamáris* — nem talált viszonyszerelmet. *Nem hittem volna, hogy vén létemre stb* használható. *Téli vers* majd ha tél lesz. *Főthra W.* megjelen egy része. *Kappan Tobiás* imitt-amott elég jó, mint a kappan-hús szokott lenni. *Turpásztó:* Mind jó lesz az, csak ide vele. *Palócz adomák.* — igen kedvesek. Sok meg nem említett apróság jó volt füteni.

Melléklet. Előfizetési fölhívás az Üstökös 1860-ik évi első évharmadi folyamára.

6 (1)

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)